

Ավետիք Իսահակյան

Ամեն անգամ, երբ նայում եմ

Ամեն անգամ, երբ նայում եմ
երեխայիս խաղերին,
Թե ինչ սիրով փարվել է նա
քարին, ջրին ու հողին, -

Խոսք եմ խոսում իմ սրտի հետ.

- Է՛յ իմաստուն մանկություն,
Ունայն բան է խելքը մարդու
և գործերը մեծանուն:
Դատարկ ձայն է քաջի համբավ,
գանձ ու պատիվ հանապազ,
Դո՛ւ ես ոսկին, ո՛վ մանկություն,
դո՛ւ իսկական լույս – երազ:
Ա՛խ, երնեկ թե մանկությունըս
հանկարծ դառնար գար նորեն,
Գլխիս վառվեր մանկութ օրվա
արեգակըս ոսկեղեն:
Անուշ մորքս ոտների տակ
թովռայի, խաղայի,
Փառք ու հանճար չարժեն խաղին
մի ծաղկաբույր տղայի:
Իմ սո՛ւրբ մանկիկ, թո՛ղ համբուրեն

թաթիկներդ ցեխտաժ,
Դու՛ կյանք ու սե'ր, ծափ ու ծիծա'ղ,
ուրախության դո'ւ աստված...

1917

Ժընև